

Iz vseh teh besed je jasno, da Ravenčanu dežela Carneola ali Carnium ni druga kakor Krajnska; to deželo ločijo julske planine od nekdanje Italije; tukaj je tudi reka Kerka, in jezero verh hribov, namreč cerkniško, ki od vsake strani stoji visoko, bodi si od Tersta ali od Ljubljane.

Pa zastran mest bo težko kdo pravo zadel. Carnium bo vsak Slovenec imel za Kranj, vendar novi izdatelj ga razlaga za Julium carnicum, sedanje Zuglio v Furlaniji, prav za prav v Karnijeli. Pa Scoldium, Ripplium, Ris itd., kateri kraji so to? Planta izdatelj razlaga za Planino, Sorbam za S. Serb pri Terstu, Rancio za Brežice (Rann) na Štajarskem, Cliona za Klanjec na Horvaškem, pa tega mu bo Slovenec malo dal veljati. Jez bi si doslej malo imen upal ugibati; na priliko Sorbam za Sovro, Eperunto za Nauportus, Verhuiko, Artana z dr. Kandlerjem za Idrijo, zakaj imena Ravenčan piše zlo pokvarjene. Naj poskušajo drugi kaj več.

To pa je vendar pomljivo, da Ravenčanove imena mest se dobro skladajo s kraji sedanje Furlanije ali nekdanje Karnije; na pr. Ris Risano ali Rezija, Planta Piano, Clemidium Glemona, Sedo Sedegliano, Patiuma Padermo, Sorbam Sauris ali Savorgnano, Eperunto Prato, Precona Precenico ali Preone, Lebra Flambro, Ambito Ampezzo, Barneo Varmo, Paris Pers, Poreston Prestento, Artara Ardegna, Rancio Reana, Benela Begnara. Po takem bi se moglo reči: škoda, da se Ravenčan v popisovanju zemlje nekako meša.

V svojem svetopisu pa ta Ravenčan imenuje tudi mnogo isterskih mest, vmes nekatere, ki se ne berejo v rimskih potopisih. K Liburnii so štete mesta: Tarsaticum Tersat, Lauriana Lovrana, Albona Labin. K Istri so štete: Arsia Raša, Nessacium pri iztoku Raše, Pola Pule, Ruginium Rovinj, Parentium Pareč, Neapolis Citanova ali Novigrad, Humagum Umag, Siparis Sipar, Silbium Salvor, Piranon Piran, Capris Koper, Tregeste Terst. Eno ime se mi med temi zlasti zdi pomljivo, namreč Neapolis za Novigrad; istrijski pisatelji so namreč hotli vediti, da je ondi stala Emona, ne pa pri Ljubljani; s tem mnenjem so vlekli zgodbe stare Emone iz Krajnskega na Istrijsko, zlasti so emonske škofove sv. Maksima, sv. Flora, Patricija ali Petra za Novigrad si lastili. Če je pa Novigrad se že kedaj imenoval Neapolis, pade prepir za „Emona“ sam po sebi v nič.

Hicinger.

Jugoslavenska književnost in hrvaški ustav.

Iz Zagreba dne 1. aprila 1861. Sopot nas je razveselil naš pisavec Bogoslav Šulek z mično knjižico. — Za mnogotere Hrvate, posebno pa za Dalmatince, ki jih zdaj Hrvati vabijo k sebi, velike je cene in važnosti, da se pozna njihova konstitucija ali ustav, pa tudi za Slovence ni brez velike cene in važnosti, kako stojé sosedni bratje. Zato nam je prav milo, da Vam morem to delce priporočiti že kot edino, pa tudi v kratkosti svoji toliko podučljivo knjižico, ker zadržuje na 122 straneh vse bistveno in glavneje. Začenja pa prav temeljito o prvih početkih vsakega državljanskega življenja, to je, o razločku samovlade in konstitucije, zatem našteva a) zadeve hrvatsko-ogerskega postavodavstva (tedaj o vladaru in njegovih pravicah, o zboru ogerskem in hrvaškem), zatem b) zadeve oskerbovanja deželnega ali administracije (in to o dvorni kancelarii, o hrvaški dikasterii, o nadvorniku, banu in o hrvaškem namestništvu; o županijah in dotičnih uradnikih; o voljenji teh uradnikov, ki jih vse narod voliti ima; o občinah ali srenjah); za tem c) je na kratko omejeno, kako in komu so pred letom 1848 štibre ali dace plačevali; na koncu so razložene d) sedanje zadeve sodnij, ter nam pravi gosp. pisavec, da staro sodništvo ni veljalo,

in da je do prihodnjega zbora deželnega ostalo avstrijsko, ker je v mnogih rečeh bolje od ogerskega ter da bo zbor popravil, kar se leta 1848 ni moglo kmalo popraviti. Na koncu razložen je državni zbor ali svet. — Iz tega kratkega zapopadka vsak lahko zná, kaj bo najdel v knjigi. Obširno je opisano, kar še veljá od starih časov, tedaj a) o postavodavstvu, in b) o ravnanju deželnem; drugo pa celó na kratkem, ker menda misli, da ne bo preživelo prihodnjega zbora deželnega. Knjižica, pisana tako jasno, in v lepem hrvaškem jeziku, da jo vsak omikan Slovenec z rečnikom v roki lahko razume, in lepo natisnjena veljá 40 nov. kraje. *)

Kar je na koncu rečeno, ni namenjeno samo Hrvatom in Slavoncem; ampak posebno „braći dalmatinskoj, krajiškoj i slovenskoj“. Če Vam je po volji, v kratkih sestavkih dajati načert ustava ogersko-hrvaškega, da se vidi, česar se oživamo že zdaj, in kaj bomo imeli v prihodnje.

Slovstvo srbsko.

Pervi pisavec, ki je zbudil Srbe k narodnemu življenju, bil je Dositej Obradović. — Da si privabi posebno narod prosti, je napisal veliko basen, ter jim je dodal filozofičke opazke ali opombe. Razun drugih del pa je tudi v filozofičnem duhu opisal svoje življenje in zgodbe. Že mnogokrat so te dela s cirilico natisnjene; poslednjikrat leta 1850, in to 1500 natisov; al že pred nekaj let ni bilo le enega natisa več dobiti. Zato se natiskuje iz novega v Novem Sadu; kdor hoče podpisati samo za basni in življenje, ki so najvažneje tri knjige, bo ga stalo samo dva goldinarja; kdor bi se pa rad podpisal na vse dela, to je, vseh deset knjig, ga bo stalo 6 gold. Če bi pa kdo želel lepši papir, naj podpiše za prve tri knjige tri, za vse skup pa devet goldinarjev.

Plačalo se bo, ko pridejo knjige do rok. Podpise nabira profesor J. Macun.

Slutje.

Zložil J. Stičan.

So ušesa me serbéle,
Ko sem ravno šel na dom:
To gotovo kaj pomeni,
Da kaj nov'ga slišal bom.

Al' ne ljubi več me draga,
Mi sercé bo žalostno;
Al' je umerla sestra blaga,
Pojdem tudi jaz za njó?

Ko pa tako premišljujem
Ino gledam le v nebó,
Se nad kamenom spodtaknem! —
Nos oblit je s kervijo.

Novice iz deželnih zborov.

Deželni zbor krajnski.

Iz druge seje deželnega zbora imamo najpred spodbiti krivo misel, ki se je sém ter tje raznesla, da je gospod dr. Tomanov predlog o jeziku slovenskem v 2. seji bil overžen. To ni res, in kdor kaj takega terdi, kaže, da ne razume zbornih izrazov; sklep večine je le bil, da, ker sleherni vsled deželne ustave more v našem domačem jeziku v zboru govoriti kakor mu je drago, posebnega določka o tem ni treba.

V 3. zboru je gosp. deželni predstojnik razodel zboru sporočilo ministersko, naj deželni odbor prevzame kmali deželno premoženje in deželne lastnine, in se zavoljo tega pogodi s prejšnjimi stanovi.

*) Dobiva se res hvale vredna knjižica tudi v Ljubljani pri gosp. Blazniku po 40 kr. nov. dn. Vred.

Dr. Bleiweis je potem v imenu dotičnega odbora zboru povedal, da oziraje se na to, da predstavljavci stenografičnih zapisnikov morajo biti v mnogoverstnih in zlasti tudi v pravnanskih rečeh zvedeni možje, odbor gospod prof. Macuna in gospod Malavašiča nasvetuje. Zbor ju je enoglasno potrdil. Za tem so se uneli živi pomenki, ker dr. Bleiweis je terjal, da nemški in slovenski urnopisi naj izhajajo ob enem na dan, ker to se ujema z ravnopravnostjo. Gospodje: Ambrož, grof A. Auersperg, žl. dr. Wurzbach, svetli knezoškof, Brolih, dr. Zupan, baron Apfaltern so govorili o tem; nobeden ni nasprotoval dr. Bleiweisovemu predlogu, ako bi se le ne bilo bati, da zavoljo slovenske prestave ne bi se zakasnilo predolgo izdajanje nemških naznanil. Ker nazadnje noben predlog ni obveljal in ker „Novice“ izhajajo le enkrat na teden, „Laib. Zeitg.“ pa vsaki dan, naj skušnja pokaže, kako bo mogoče biti.

Za tem so prišle volitve tistih 4 mož na versto, ki imajo biti za 6 let odborniki deželni. Bili so izvoljeni gg. dr. Bleiweis, Ambrož, žlahni dr. Wurzbach in dr. Zupan, — za njih namestnike pa gg. Kozler, Dežman, žl. Strahl, dr. Recher. Da zavernemo neramno laž, ki jo slovenstvu sovražni dopisuni trosijo po svetu, rečemo memogredé le to, da dr. Bleiweis ni volil sam za se (zato je bilo namesto 15 volitnih listkov oddanih le 14), ampak po sporočilu dr. Tomanovem in po njegovi določni želji namesto njega in za njega, ki ga je tisti dan neko neodložljivo opravilo odtegnilo zboru, kar je dr. Bleiweis ob seji volitve zboru očitno povedal, dr. Toman pa v sledeči seji drugi dan ravno tako. — Za naše poslance v državni zbor dunajski (ker sta se žl. gospod Strahl in gospod M. Koren odpovedala kot izvoljenca) bilo sledečih 6 gospodov izvoljenih: dr. Lovro Toman, Derbič, Kromer od zbornikov kmetijskih občin, — Dežman in Brolich od zbornikov mest in kupčijske zbornice, — žl. Karl Wurzbach od velikih posetnikov; — za njih namestnike pa gospodje: Jan. Kozler, grof Anton Auersperg (ki se je prvi volitvi zavoljo bolehnosti odpovedal) in pa Matija Golob.

V 4. seji je poslanec ljublj. mesta gospod Guttman napravil predlog, naj deželni zbor pravilno prizna, da realna šola ni samo mestna, ampak deželna šola, ker se muči, da bi se osnovala tudi višja realka; gosp. govornik podpira ta predlog krepko. Dr. Bleiweis odgovori, da tudi on spozná to potrebo, in da pravica terja, da realka bode deželna šola tudi v Ljubljani kakor na Koroškem, Šlezkem itd.; al v tem trenutku, ko nam že ni ne premoženje, ne pohištvo deželno izročeno in tedaj ne vemo, koliko premoremo, ne moremo že danes sprejeti gospod Guttmanovega predloga brez nevarnosti, da bi deželi ne naložili berž o prvem shodu novega davka; treba tedaj, da se odloži začasno ta predlog, dokler ne prevzamemo premoženja in pohištva deželnega. Gosp. deželni poglavar je dostavil, da je potem gospod zastopniku ljublj. mesta na voljo dano, svoj predlog deželnemu odboru podati. Odloženo ni tedaj zaverženo, kakor so nekteri hrup zagнали.

V 5. seji je napravil gosp. dr. Zupan predlog: presvitlega cesarja prositi, naj se odloži vinski davk tako dolgo, dokler ne bo državni zbor o davkovskih zadevah sklenil. Gosp. govornik je v dolgem govoru temeljito dokazal potrebo, da neha ta davek; za njim je govorilo več poslancev, ki vsi so enoglasno podpirali gospod Zupanov predlog; tako žl. g. Langer, ki je še posebno razjasnil veliko nadležnost v pobiranju tega davka; gosp. baron Apfaltern, ki je omenil očitno nevoljo zoper ta davek in prigodbe lanske na Štajarskem; gosp. Derbič je dokazal, kolika nadloga bi bil ta davek za metliško in černomeljsko okolico; gosp. Brolich ga je zaverigel iz moralnega ozira; gosp. Kromer je nepristojnost tega davka dokazal zlasti z ozirom na nadloge preteklih let na Krajnskem; gospod

Ambrož je povzel vse, kar se je že za odvernjenje tega davka tudi v lanskem državnem zboru govorilo; gospod Dežman je spomnil še posebno vipavske doline; žl. gosp. dr. Wurzbach je popisal stiske, v kateri bi se naš kmet o odrajtovanju takega davka znašel; dr. Bleiweis je povzel (v slovenskem govoru) poglobitve vzroke, zakaj bi bil vinski davek neizrečena nadloga Dolencem, Notrajncem in Vipavcem. Sklep obširnih pomenkov je bil po nasvetu grofa Antona Auersperga, naj se dr. Zupanov predlog zedini z g. Kromerjevim, namreč da se prosi presv. cesar, da kakor dolgo terpijo zuane nadloge krajnske dežele, naj se ne vpelje ta davek, pa tudi, če bi te jenjale, tako dolgo ne, dokler ne bo državni zbor sploh pravila o davkovskih postavah izrekel.

V 6. seji je bilo sklenjeno, naj stanovanjske prihodnjega deželnega glavarja bode v 2. nadstropji tistega poslopja, kjer so poprej cesarski deželni predstojniki stanovali; v 1. nadstropji tega poslopja naj bo pisarnice deželnega odbora; cesarjeva loža v gledišču naj bode loža cesarskega deželnega predstojnika; blizu te pa loža deželnega glavarja; kolikor sob se more v „lontovžu“ prepustiti cesarskemu deželnemu predstojništvu in pisarnicam cesarskim, naj se radovoljno prepusti proti primerni najemščini; pa za vse to naj bode — po predlogu svetlega gosp. knezoškofa — deželni odbor zboru odgovoren.

Na predlog dr. Bleiweisov, da bi se za požiganje ljublj. močirja (mahú) odločil spet čas od 16. velikega serpana do 10. kimovca in bi se osnovala postava tega požiga, je po živih razgovorih, katerih so se udeležili gospodje Ambrož, Guttman, Kromer, Obreza, Dežman, svetl. knezoškof, dr. Zupan, dr. Wurzbach, obveljal gospod dr. Tomanov predlog, naj se ta reč izroči državnemu zboru v posvet, v katerega naj se pokličejo še drugi o tej zadevi zvedeni možje, in po vsem tem naj se mnenje deželnega odbora prihodnjemu zboru predloži v sklep.

Drugi predlog dr. Bleiweisov, ki so ga podpirali gospodje Guttman, Ambrož in Brolich, naj se slavno dnuarstveno ministerstvo prosi, da se berž odpravi cestnina na mavti pri Št. Petru in v Kravji dolini, je bil po veliki večini glasov poterjen.

Poslednjič je bilo sklenjeno, da vsi poslanci morajo sprejeti odškodovanje za to, da opravljajo službo poslancev; če bi se jim ne dalo odškodovanje in bi mogel poslanec na svoje stroške živeti, bi bila to nevarna reč, ker le bogati ljudje bi zamogli potem poslanci biti in manj premožni ne; unanjim poslancom je bilo po pravični razmeri določeno 5 gold. na dan in povračilo stroškov za dohod in odhod, v Ljubljani stanovajočim pa 3 gold.

K koncu zboru je rekel dr. Bleiweis, da ker že spet čuti, da njegove oči so začele silno slabeti, mu skerb za zdravje veleval, stopiti iz deželnega odbora (toda ne iz zboru) in zatega voljo je prosil, naj sl. zbor voli namesto njega četrtega odbornika.

Čas nam ne pripuša, da bi o pomenkih in sklepih včerajšnega zboru danes kaj več povedali kakor le sledeče, prihranivši si vse drugo za drugo pot. Gosp. Miroslav Vilhar je v dolgem govoru z jasno besedo dokazal potrebo, da se kmali po celi deželi dožene toliko potrebna gojzdana in servitutna rešitev; gg. Mulej, Koren in dr. Toman ga krepko podperajo; žl. gosp. Strahl dokaže obširnost omenjenega opravilstva; gosp. dr. Zupan misli, naj se ta važna reč poprej izroči posebnemu odboru v prevdarek; s tem predlogom je tudi gosp. Vilhar zadovoljin, in enoglasno je bil potem poterjen. — Vzdignil se je h koncu seje g. dr. Toman in zboru predložil, naj prizná, da je poklican čuti nad tem, da se berž ko je mogoče spolne oporoka, ki jo je rajni knezoškof Wolf zapustil slovenskemu narodu zastran slovnika našega, in naj v pospéh tega važnega dela vzame deželni odbor to reč v svoje varstvo. Z nadušeno besedo se je ozerl gosp.

govornik na rajne slavne naše možake grofa Turjaškega, Valvazorja, Cojza, Vega, Linhardta, Kopitarja, Vodnika, Prešerna, ki so narodu svojemu darovali kri, premoženje in duševno moč; tudi Wolf je stopil v versto dobrotnikov celega slovenskega naroda; naj se tedaj kmali kmali spolne njegova nam vsem presveta oporoka! — Vidilo se je očitno, da so globoko v serce vsem pričujočim segle besede govornikove. Žl. gosp. Strahl potrdi vse, le omeni to, da se je oporoka rajnega kneza v vsem spolnila, kar se tiče duarne zapuščine. Gosp. dr. Toman odgovori, da Bog obvari, da bi bil hotel komu kakošno žal besedico reči, le drugi del slovnika želi kmali na dan spraviti. Dr. Bleiweis se oglasi in poterdjuje Tomanov predlog, ker le predolgo spi že ta reč, ki bi se bila imela po §. 26 knezove oporoke brez odlašanja nadaljevati. Toliko bolj pa je želeli celega slovnika, ker očitno bo potem še le vsem, da naš jezik ni tak ubožec, kakor nekteri pravijo, ampak da je bogat in veličasten! — Veselo je bilo viditi, da ves zbor je enoglasno naposled poterdil Tomanov predlog in tako poslavil narodno reč. — Ginjenega serca je poslednjič dr. Bleiweis, ki so ga danes poslanci kmetijskih občin vdrugič enoglasno v deželni odbor volili, sprejel volitev, rekoč, da nehvaležnost bi bila, tolikega zaupanja ne poveriti z vsem, kar slaba njegova moč premore.

Deželni zbor goriški.

Iz Gorice 11. aprila. — Na enak način kakor povsod se je tudi v našem mestu 6. t. m. deželni zbor odperl. Predpostavljena sta bila obilnemu občinstvu: gospod grof Pace kot deželni poglavar in predsednik zbora, in gospod dr. Doljak, kot tega namestnik. Oba gospoda sta pravična moža za Slovence kot za Lahe. V zboru sedijo naslednji poslanci, izvoljeni od Slovincov: Černe, Fabiani, Grossmann, Kafol, Polaj, dr. Žigon in Winkler; izvoljeni od Lahov: Deltorre, Codelli, dr. Deperis, zgorej imenovani dr. Doljak, dr. Dottori, Goriup, Michelli, dr. Pajer, dr. Rismondo, H. Ritter in W. Ritter. V prvi seji 8. t. m. so volitve pričujočih poslancev pretresovali in poterdili. V drugi seji 10. t. m. se je odločilo poslati na Njih Veličanstvo zahvalno pismo, ki se je koj prebralo v talijanskem jeziku. Na predlog g. Černe-ta se je vsestransko poterdilo, naj se ima talijanskemu zahvalnemu pismu tudi v slovenskem jeziku pridjati. Na to prosi za besedo g. Kafol, ki po slovensko tako-le govori: „Mnogospoštovani gospodje deželni poslanci! Dozdeva se mi, da protokol ne bi bil skoz in skoz pohvale vreden, ker se samo v talijanskem jeziku piše. Res je sicer, mi se tu že tretjikrat v talijanskem jeziku pogovarjamo, al moj stari oče že so mi pravili, da Gorica je slovensko mesto; po tem takem ker imamo enakopravnost narodnosti in jezikov zagotovljena, mogel bi se prav za prav tudi po slovensko pisati. Uprašam tedaj prvič: ali se bo protokol v tem poliglottnem zboru skoz in skoz le po talijansko pisal, drugič: ali se bo smelo v tem zboru tudi po slovensko govoriti, in tretjič: ali se bo smel tudi nemški jezik rabiti?“ Na to vprašanje prosi govornik, naj bi se mu odgovorilo, da bi se tako v okom prišlo vsem prihodnjim zmotam. Predsednik zaprosi ta slovenski govor predstaviti na talijanski jezik, kar je sam govornik spolnil. Oglasi se na to gosp. Goriup z opazko, naj bi se odgovor tega vprašanja začasno odložil. Prišle so na versto volitve dveh poslancev za državni zbor v Beč. V prvi volitvi sta bila izvoljena gosp. Goriup in gosp. Dottori. Prvi je hvaležno sprejel, drugi se je pa tej časti koj odpovedal izgovorivši se, da nemškega jezika ne ume. Pri drugi volitvi so zvolili dr. Doljaka; al tudi ta sprejeti ni mogel zavolj privatnih silnih opravil. Pri tretji volitvi je bil izvoljen dr. Rismondo. Ker pa tudi ta gospod nemškega jezika premalo ume in je poleg tega prereditelja zdravja, prosi to butaro komu drugemu izročiti. Preden se četrte volitve lotijo, opazi dr. Deperis, da, ker gosp. Goriup kot

rojen Slovenec Slovence nadomestuje, naj bi se nikar ne prezerlo, za Lahe zvoliti poslanca laškega kerversa. Gospod Goriup, ki ima komaj pokazati, ako se bo za Slovence pravično potegoval, je na ravno omenjeno opazko odgovoril, da tukaj ne gré pretresovati kake kervi da je kdo, ker Slovenec ne manj kot Lah potegovati se ima za občni prid dežele. Dr. Pajer je pri vsem tem tirjal talijanskega poslanca. Na to ustane gosp. dr. Doljak ter pričujoči strastni tirjatvi prav po keršansko in možko odgovori, kako da Slovenci in Lah od nekdanj sém v naši deželi skupaj živijo in kako naj bi med njimi vsako prepiranje nehalo in si prijateljsko eden drugemu roko podali. Sprejete so bile te pravične besede od vseh dobro mislečih z očitno pohvalo. Po večini glasov so se poslanci poprijeli četrte volitve in izvoljen je gosp. Černe. Oba izvoljena državna poslanca sta Slovence. Upamo tedaj, da gosp. Goriup nam ne bo našega serca ogorjupil in da gosp. Černe se ne bo nam izneveril in naš narod očernil, ampak da prvi in drugi se bota potegovala za Slovence po poti enakopravnosti. Zato se jima serčno priporočujemo. Tudi mislimo, da nam Slovincem na Goriškem se ne bo nobena krivica godila, ako se le bodo naši slovenski nadomestovavci krepko in modro za enakopravnost potegovati znali.

Pri tej priložnosti smo opaziti utegnili med pričujočimi poslušavci, da prenapeti Lah celó v čast štejejo vsakemu Lahu, ako nemškega jezika (se vé da tudi slovenskega) ne razume. Mi pa mislimo, da izobraženim Avstrijancem se nikar v čast marveč v sramoto šteti ima, ako poleg neogibno potrebnih deželnih jezikov ne govorijo ali saj ne spuštujejo tudi nemškega jezika. Taki se očitno razodevajo, počem da dišijo. Nam pa Slovincem je in ima biti ljuba Avstrija, enakopravnost in bratinstvo z vsakim narodom.

Josip Mlinarjev.

Deželni zbor štajarski.

Iz Štajerja 10. aprila. — ž — *) Sklican je tudi naš deželni zbor. Na Štajarskem prebiva blizu 400.000 Slovincov, torej dobra tretjina vseh stanovnikov. Al jim bo pač postavna ravnopravnost došla iz našega zbora? Čujmo, kako je dozda. Sklenil je pismo zvestobe in hvaležnosti presvetlemu cesarju poslati, ter je odložil odbor za njega sastavo; da bi se spodobilo to tudi v slovenskem jeziku staviti, še do zdaj ni nihče omenil, morebiti zato, da se ne žali mir in sprava?! Obravnave našega zbora se bodo samo v nemškem jeziku naznanjale. Kakor slišimo, je bil nek gotovo pravičen Nemec v nekem odboru misel sprožil, ne bi li dostojno bilo, to tudi v slovenski prestavi storiti; slovenski poslanci pa so nek povedali, da tega ni treba, kar so s tem izpričali, da kdor take reči bere, tudi zná nemški, drugi pa za-nje ne marajo! (Pač lepa reč!)

Dopisi.

Iz Gradca 13. aprila. Gr. K-k. — Ljubljanski dopisnik tukajšnjega dnevnika „Tagespost“, ki se skriva za čerkoma — st — se je že prevečkrat pregrešil nad nami Slovenci, da bi nam bilo mogoče, k vsemu temu molčati. Da prezrem vse poprejšne dopise, je vendar moja, in bi bila vsacega Slovence dolžnost, da zadnjih dveh dopisov nekoliko omenim. Gotovo meni prešerni gosp. — st —, da mi k vsemu prikimamo, kar je do zdaj našušmaril od nas, drugače bi se vendar ne prederznil takih kosmatih reči prodajati po časopisih. Gosp. dopisniku se zdí čudno, da se je gospod dr. Bleiweis potegnil za zedinjenje vseh Slovincov pod enim deželnim poglavarstvom. Zato pa za-

*) Žal nam je, da nam je dopis še le došel, ko so bile „Novice“ že polne; smo tedaj le mogli to mervico iz njega posneti.